

Prošnja za bratca.

»Bratec, ljuba mama!
Moj je šel v vojake,
Naji pustil sama
Brez pomoči vsake.

Skrbel je za naji
Prav kot rajni ata,
Vse je zdaj pri kraji,
Moja mama zlata!

Veste, jaz bom tekel
K Jezuščku v altarji,
Prosil ga in rekel:
Bratca mi obvarji.

Angeljcev krdelo
Pošlji mu za varstvo,
Ko bori se smelo
Za Boga, cesarstvo.

Prosil bom Marijo,
Ker je mati mila,
V slabo tovaršijo
Da bi mu vbraniła.

Da bi zvesto služil
V vojski dôbo celo.
Da bi Jezus združil
Zopet nas veselo.«

»Sinek, o le idi,
Angeljček te vodi,
Kmalu zopet pridi,
Z Bogom, z Bogom hodi.«

Radoslav.

Huda zima.

Bila je huda zima, kakoršne še niso pomnili Zalesčanje. Mrzla burja je brila in v divji radosti premetavala sneg ter ga v vrtincih vzdigovala kvišku, kakor bi se igrala ž njim. Nihče si ni upal v takem na plano brez podvojene obleke. Mlado in staro je čepelo pri peči. Starci so se stiskali in zavijali v kožuh, otroci pa si še niti zvečer niso upali s peči, da so jih morali stariši priganjati v postelj. Še molili so na peči! Andrejčkov Jože je pripovedoval otrokom, da leži v gojzdu toliko pocepalih zajcev, ko ob žetvi snopja na polju. Seveda mu niso vsi verjeli, a res pa je bilo, da je našel Zemljakov ded mrtvega zajca še oni dan, ko ni bilo takega mraza. Ko pa je Jože zatrjeval, da celo tisti ptički zmrzujejo, ki letajo na okno zobat drobtinice, tedaj je bilo otrokom hudo za drobne živalice in še vestneje so polagali na okno drobtinice.

Na samem v Zalesji je stala Zemljakova hiša, dobre tri streljaje oddaljena od najbližje Andrejčkove. Bila